

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **M.O.**, zast. JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokátem, sídlem Praha 2, Slavíkova 19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27.7.2010, č.j. CPR-6080-1/ČJ-2010-9CPR-C215,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27.7.2010, č.j. CPR-6080-1/ČJ-2010-9CPR-C215, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá přezkoumání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, neboť nebyl dostatečně zjištěn stav věci, žalovaný nezohlednil všechny důkazní materiály a neprokázal obcházení zákona žalobkyní. Výpovědi žalobkyně a jejího manžela se v zásadních věcech shodují a svědčí o citové vazbě mezi manžely, čemuž svědčí snaha manžela uzpůsobit podmínky k bydlení v K.n.Č.l. Neudělení povolení k pobytu žalobkyni by znamenalo pro rodinné příslušníky žalobkyně, zejména manžela citelnou újmu. Neudělením pobytového oprávnění žalobkyni by byli její rodinní příslušníci poškozeni a jejich postavení a životní úroveň jakožto občanů EU by bylo zhoršeno jen proto, že žalobkyně nemá národnost jednoho ze členských států EU. Bylo tak zasaženo do čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, žalobkyně si po dobu pobytu v ČR vytvořila silné vazby a žije v souladu s právním řádem. O její snaze se integrovat svědčí snaha se učit český jazyk, studovat a pracovat na území ČR. Tudiž se na ni vztahuje čl. 27 směrnice Rady č. 2004/38/ES o právu občanů EU a jejich rodinných

příslušníků se svobodně pohybovat a pobývat na území členských států. S odkazem na čl. 28 směrnice Rady č. 2004/38/ES a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod měl žalobce zkoumat, zda je zájem státu zasáhnout do práva na respektování rodinného života odůvodněn naléhavou sociální potřebou na tom, aby cizinec realizoval výkon svých rodinných práv mimo území dotčeného státu a byl přiměřený legitimnímu cíli. Žalobkyně se nedopustila žádného protiprávního jednání, aby bylo možné trvat na tom, aby výkon svých rodinných práv realizovala mimo území ČR. Žalobkyni nebylo umožněno získat pobytové oprávnění, přestože má na území ČR blízkou rodinu, což ji zabraňuje ve zvyšování životní úrovně a kvality života, navzdory tomu, že mu jako rodinnému příslušníkovi občana EU náleží stejná práva jako občanu EU, čímž je porušen čl. 2 Smlouvy o založení EU.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s odkazem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.

Rozhodnutím Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 29.3.2010, č.j. CPPH-006474/CI-2010-60, byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území ČR dle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen zákon o pobytu cizinců nebo jen zákon) v návaznosti s § 15a odst. 1 písm. a) zákona, neboť na základě zásadních rozporů ve výpovědích žalobkyně a manžela, V.S., správní orgán I.st. dovodil účelovost uzavřeného manželství a tedy i důvod dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27.7.2010, č.j. CPR-6080-1/ČJ-2010-9CPR-C215, bylo odvolání žalobce zamítnuto. Správní orgán II.st. konstatoval obsah vyjádření žalobkyně a jejího manžela v rámci záznamu o podání vysvětlení a také protokolu o vyjádření účastníka řízení. Následně však pouze uvedl: *„Porovnáním Vašich výpovědí a dalších podkladů pro rozhodnutí byla zjištěna řada zásadních rozporů a neznalostí, které nelze bagatelizovat, neboť neodpovídají Vašemu manželskému soužití. Rozpory se vyskytují především v odpovědích na otázky, na nichž jste se nemohli předem dohodnout, neboť jste nemohli očekávat, že se na ně správní orgán bude ptát. Řadu otázek, které jsou pro manželské soužití podstatné, jste neřešili vůbec. Nejedná se tedy pouze o to, že zde nemáte společné bydlení, popř. že nemáte vzdělání.“*

V odvolání žalobkyně krom jiného namítala, že ze spisu nevyplývá, že manželství „nedodrжуje“ s uvedením důvodů omezení jejich spolubydlení.

Městský soud v Praze přezkoumal bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Věc posoudil následovně.

Žaloba namítá, že výpovědi žalobkyně a jejího manžela se v zásadních věcech shodují a svědčí o citové vazbě mezi manžely, čemuž svědčí snaha manžela uzpůsobit podmínky k bydlení v K.n.Č.I V souladu s § 68 odst. 3 s.ř. je správní orgán povinen uvést důvody, na základě kterých rozhodl. Žalovaným v rozhodnutí uvedené konstatování rozporů, aniž by byly jakkoli specifikovány – tedy v čem byla tvrzení účastníků rozporná, soud nepovažuje za dostatečně určité, aby žalobce mohl účinně rozporovat konkrétní důvody rozporů. Není na účastníkovi nebo soudu, aby v řízení dle s.ř.s. namísto správního orgánu dovodil, v jakém konkrétním rozsahu byly dány rozpory ve tvrzení žalobkyně a jejího manžela a zhodnotil

intenzitu těchto rozporů ve smyslu prokázání účelově uzavřeného manželství. Takto není soud oprávněn nahrazovat neexistující odůvodnění správního orgánu ani v případech, kdy ze správního spisu je zcela zřejmý skutkový a tedy i právní stav. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, na základě čehož nelze posoudit, zda rozpory mezi manžely se týkaly pouze nepodstatných skutečností, resp. zda povahy případných rozporů výpovědi lze přijmout závěr o účelovém uzavření manželství.

Na základě výše uvedené nepřezkoumatelnosti soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s. Bude na žalovaném, aby ve věci znovu rozhodl tak, aby z odůvodnění bylo jednoznačně zřejmé, na základě jakých konkrétních rozporů ve výpovědi žalobkyně a jejího manžele dovedl účelové uzavření manželství. Soud dále konstatuje, že sice rozhodnutí žalovaného je relativně rozsáhlé, ale ohledně skutečné podstaty věci je pouze obecné a tudíž nedostatečné.

Ve zbylém rozsahu je žaloba nedůvodná. Konstatování při pobytové kontrole nelze zaměňovat se závěrem správního orgánu uvedeného ve správním rozhodnutí o žádosti žalobkyně, v rámci kterého správní orgán hodnotí shromážděné podklady. Případný rozpor v počtu podlaží domu v úředním záznamu o pobytové kontrole je pouze písařskou chybou, aniž by založil zpochybnění daného šetření dle § 167 odst. 1 písm. d), k) zákona o pobytu cizinců.

Ze správního spisu nikterak neplyne, že by žalobkyně byla diskriminována, nehledě k tomu, že žalobkyně povahu takové diskriminace nijak v žalobě nespecifikovala. Důvodem rozhodnutí byl závěr o účelovém uzavření manželství, aniž by ze správního spisu a vydaných rozhodnutí bylo patrné, že důvodem postupu správních orgánů byla odlišná národnost žalobkyně. Nelze však odhlížet od faktu, že žalobkyně je cizinkou, přitom její státní příslušnost, pokud jde o státy mimo Evropskou unii, je zcela nerozhodná. Nejedná se v jejím případě o diskriminaci v posuzování okolností, za kterých je manželství uzavíráno, resp. hodnocení důvodů, pro které se tak děje v případě občanů České republiky. Motivaci českých občanů nemají správní orgány důvod hodnotit, protože uzavření manželství českým občanům oproti cizincům nezakládá žádnou možnost domáhat se od domovského státu jakéhokoli veřejného práva (zde konkrétně právo pobývat na území státu a požívat plnění s tím spojená), kterou by tito občané jinak neměli.

Pokud byl přijat závěr o účelově uzavřeném manželství, je pojmově vyloučen zásah do rodinného života žalobkyně ve smyslu společenství s občanem ČR. Zásah do soukromí žalobkyně nijak nespecifikovala, nehledě k proporcionalitě jejího případného jednání spočívajícího v účelově uzavřeném manželství. Co se týče zájmu pracovat a studovat, nejde o skutečnosti, které by vyloučily aplikaci ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nehledě k tomu, že dle vyjádření žalobkyně ve správním řízení je negramotná, český jazyk vůbec neovládala, není tak zřejmé, jakou formu studia žaloba měla na mysli. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má nepochybně každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, nicméně odst. 2 citovaného článku stanoví, že státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem. Stanoví-li zákon o pobytu cizinců v ust. § 87e taxativní výčet případů, pro které se žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, přitom v odst. 1 písm. c) tak stanoví i pro případ, že se *žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství*, nedopustil se správní orgán nezákonnosti, pokud žádost žalobkyně zamítl. Zároveň v případě účelově uzavřeného manželství nelze na

cizince pohlízet jako na rodinného příslušníka občana EU, aplikace žalobou uvedená směrnice Rady č. 2004/38/ES je tak dle soudu vyloučena, nehledě k ust. čl. 27 odst. 2 dané směrnice, kdy obcházení zákona lze považovat za porušení veřejného pořádku. Čl. 28 téže směrnice se týká vyhoštění, tedy institutu odlišného od přechodného pobytu.

Žalobkyně měla ve věci úspěch a náleží ji proto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhrada nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v nákladech za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč (za převzetí věci a seps žaloby, podle znění vyhlášky účinného do 31. 12. 2012, viz čl. II vyhlášky č. 486/2012), dále 2 režijní paušály po 300,- Kč, to vše s 21 % DPH. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23.8.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu